

Розділ 16

День 1-й.

ПОНЕДІЛОК

*Нафталіна
Камфоріна,
або ж Наф*

Тоді до мене підійшла старенька миша — мініатюрна, *сухорлява*, з посрібленим сивиною хутром. На носі в неї були окуляри у металевій оправі, а на голові *рожева плетена шапочка* з дашком.

Старенька сказала, що вона — *Нафталіна Камфоріна, або ж Наф*, пенсіонерка із жагою до гострих відчуттів.

Щоб оплатити курс на Ріо-Москіто, вона цілий рік відкладала зі своєї пенсії!

Ми вийшли **О П'ЯТІЙ РАНКУ.**

О чверть на шосту ранку я вже мав водянки на ногах! Арсенія завела маршову співанку на повний голос:

День 1-й.

Понеділок

МИ ХОРОБРІ ГРИЗУНИ!
НАМ НІТРОХИ НЕ СТРАШНІ
ДЖУНГЛІ, БОЛОТА Й ПУСТЕЛІ.
МИ БАДЬОРІ ТА ВЕСЕЛІ.
МОЖЕ, ТРОХИ МИ Й ЛЕДАЧІ,
ТОЖ ЗА ВИШКІЛ БУДЕМ ВДЯЧНІ,
БО НА КОРИСТЬ НАМ СПІВАТИ
І ПІД СПІВ МАРШИРУВАТИ.
ЯК ПРИЄМНО УПРІВАТИ,
СПРАГУ Й ГОЛОД ВІДЧУВАТИ!
БУДЕ ОДЯГ НАШ СМЕРДІТИ.
ГАРНО — НІДЕ ПРАВДИ ДІТИ!

Клэц-клэц-клэц

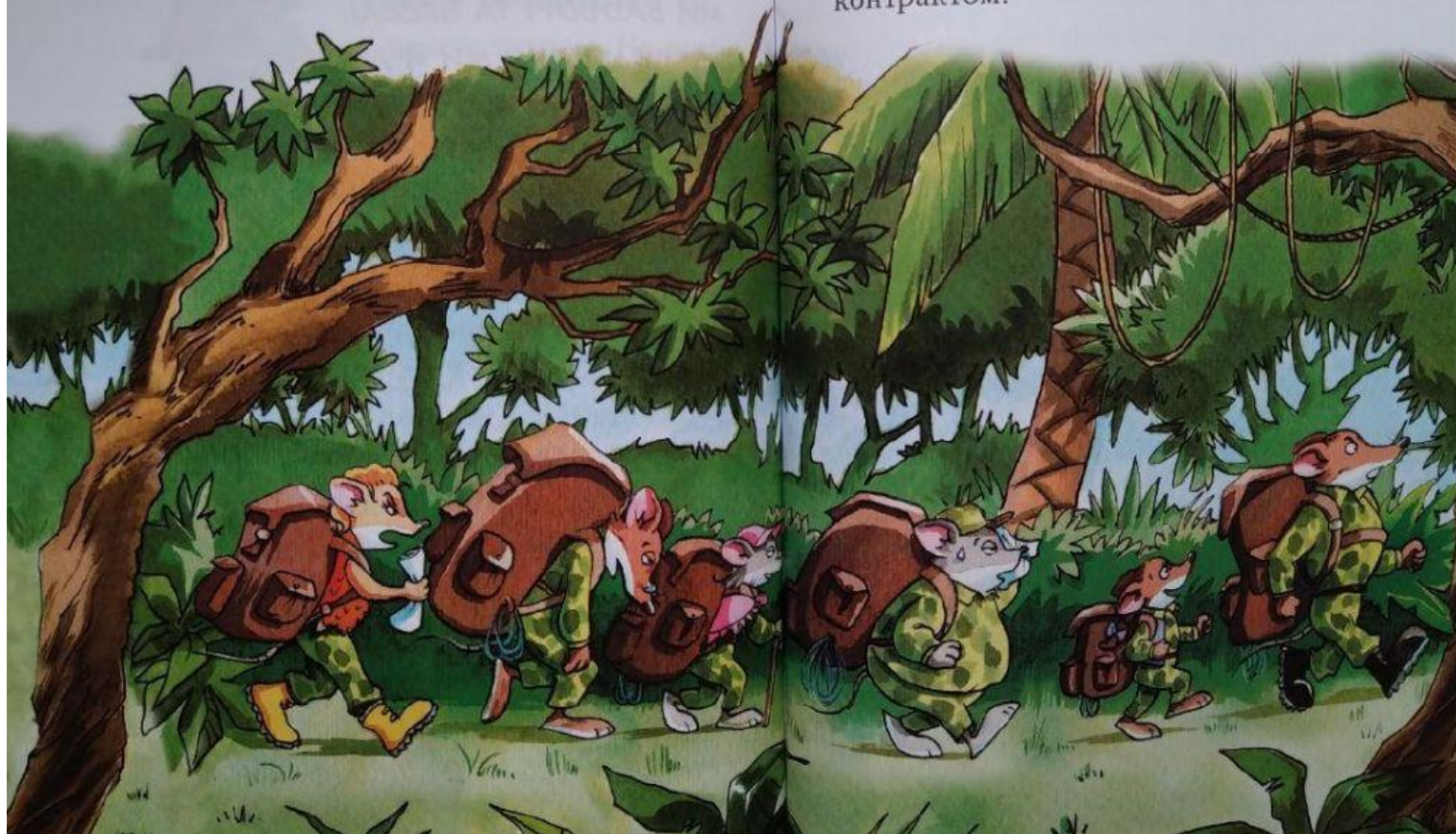

День 1-й. Понеділок

Коли я відмовився співати цю божевільну пісеньку, Арсенія, сміючись, помахала мені під носом моїм контрактом.

День 1-й. Понеділок

— Ти підписав, Стілтоне! Тепер співай, Стілтоне! Співай, коли я наказую! — гримала вона, шмагаючи мене по хвості згорнутим у рурку контрактом.

- Подумаймо про імена мишей-супутників Джеронімо. Чому персонажів звуть саме так? Що позначають ці імена? Чи личать вони героям? Напиши свої думки.

Балаклава

Бумболо

Креп Сюзет

Нафталіна

День 1-й.

ПОНЕДІЛОК

Ми увійшли в дрімучий ліс: дерева в ньому були заввишки як п'ятиповерхові будинки.

Скільки очей світилося в темряві! Хто знає, які хижі звірі причаїлися в кущах і на гілках?

Мавпи, папути (і невідомо скільки комах і змії, бр-р-р...) населяли цей **ДИКИЙ ТРОПІЧНИЙ ЛІС**, такий густий, що сонячні промені не просочувалися в нього. Подекуди на землі я помічав кісточки якихось маленьких тваринок... Вони хрускотіли під нашими ногами. Бр-р-р! Яке жахіття!

МИ МАРШИРУВАЛИ...

МАРШИРУВАЛИ
МАРШИРУВАЛИ
МАРШИРУВАЛИ

А потім? Потім ми знов марширували.

Ми не зупинялися навіть для того, щоб поїсти. Арсенія нагодувала нас усіх одним велетенським бутербродом, намащеним паштетом із коників і павутиння та пюре з бліх і мурах.

Зупинка дозволялася лише для того, щоб подзюрити (рівно п'ятнадцять секунд, Арсенія завжди стежила за секундоміром).

День 1-й.

Понеділок

Щодо інших гострих потреб ми мали подавати письмовий запит!

Я обурився.

— Ми втомилися! Чому б нам не зупинитися і не відпочити?

Арсенія відразу стулила мені писок, гаркнувши:

— Ви, міські гризуни, безхребетні! Та я вас вимуштрую!

Ми йшли цілий день.

Коли спустилася ніч, у лісі Джунгла Нера зробилося ще **СТРАШНІШЕ** (якщо таке можливо).

Ліани коливалися на вітрі, звисаючи з дерев, і кидали довгі химерні тіні на стовбури. Нічні птахи обмінювались у темряві дивними, тривожними криками.

Нічні птахи обмінювались у темряві дивними, тривожними криками.

День 1-й.

ПОНЕДІЛОК

Я БОЮСЯ ТЕМРЯВИ!

Мені було страшно, дуже страшно, а ще я був втомлений, дуже втомлений.

Нарешті опівночі ми зупинилися на галявині на ночівлю. Усі повсідалися *нафколо жа-гати*.

— Суп готовий! — оголосила Арсенія, побрязкавши ополоником по казанку.

Я був голодний.

Ухопив свою тарілку...

Жадібно проковтнув першу ложку густої червонуватої рідини і відчув невимовну огиду.

— Тьфу!!! Що це?!

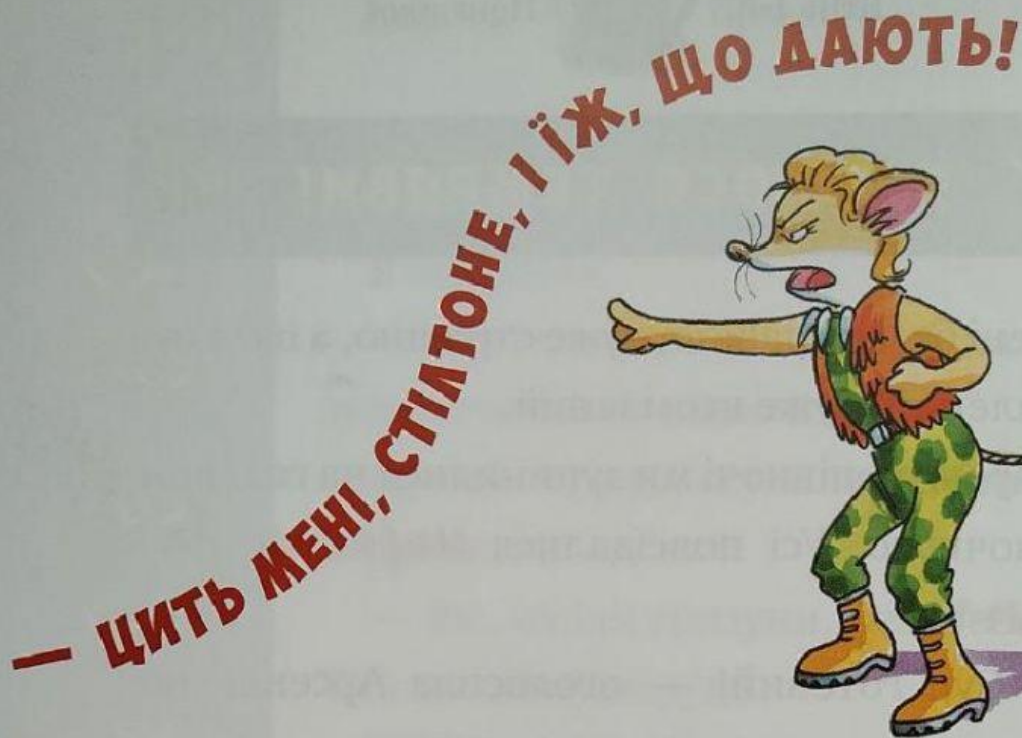
Арсенія посміхнулася:

— Це суп із червоних мурах!

— Я відмовляюся це їсти! — скрикнув я.

— Цить мені, Стілтоне, і їж, що дають!

Ми п'ятеро презирнулися. Я помітив у бідолахи Бумбо сльози в очах. Він, однак, не наважився витягти провізію зі свого наплічника, бо Арсенія пасла нас очима.

Усі почали їсти з пожадливістю голодних котів.

Перед багаттям ми звірилися одне одному у своїх страхах і своїх сподіваннях, і це трохи втішило нас. Але я був настільки втомлений, що заснув пикою в тарілці.

**Я БУВ НАСТІЛЬКИ ВТОМЛЕНИЙ,
ЩО ЗАСНУВ ПИКОЮ В ТАРИЛЦІ.**

